

Mijn afscheidslied uitgesproken op de bruiloftspartij in de Posthoorn te Ede den 18de Mei 1852.

Door J.J. Cremer

Het afscheidslied werd één dag voor zijn huwelijk (19 mei) door J.J. Cremer voorgedragen tijdens een feestelijke bijeenkomst in logement / herberg De posthoorn in Ede. Op 15 mei had Cremer ook al een Danklied uitgesproken tijdens een feestelijke bijeenkomst in de Bok te Renkum. Voor meer info over De posthoorn bijlage aan het eind.

Mijn afscheidslied uitgesproken op de bruiloftspartij in de Posthoorn te Ede den 18de Mei 1852.

Zong ik aan 't vorig maal,
Uit de overvloed mijn's harten
Aan ouders, maag, en vriend
Een lied van dankbaarheid.
Thans moet ik dof en traag,
Een' andren toon doen klinken.
Den afscheidsgroet aan U.
Die vreugde ons hebt bereid.

-

“vaartwel!” dat is de toon
Al scheiden ons geen zeeën,
Vaartwel! Dat is het lied.
Al blijft ons harte slaan
Vaartwel! Dat is de beê,
Al zien we ons dikwijls weder;
Wij roepen luid: “vaartwel!”
Daar we op den scheidsweg staan.
Wie uwer kent het niet, Dat naar gevoel van scheiden?
Zelfs als gij henensnelt Naar 't oord, waar vreugde u wacht;
't is schoon als dan een traan,
Het minnend' oog doet scheemren,
't is slechts, de koude mensch,
Die bij het scheiden. – lacht. –

Wij ouders! Ja, Godlof!

Wij hebben reên te lagchen,

Wij juichen in 't verschiet

En roemen in 't verleên,

Doch nu, is 't hart geroerd,

Daar wij U toe gaan roepen:

“Vaartwel! Vaart allen wél,”

O' God verhoor de beê.

Vaartwel! Dan Ouders, ach! Nu 't uur al dra zal wezen,

Dat 't ouderlijk dak, Ons 't huis, niet meer zal zijn.

Nu voelen wij eerst regt, Wat heil ons elders beidde,

Dat scheiden moeij'lijk is.

Ja bitt're harte pijn. Uit liefde, tot uw kroost,

Hebt gij zoo vaak geofferd.

Uw nachten, rust en goed. Gezondheid, wat niet meer.

Wij bidden voor die liefde

Bij 't scheiden van den Hemel:

Geef aan de dierbren: vreé,

En rust na zorgen Heer!

Denkt veel, denkt veel aan ons,

Wij blijven u beminnen.

Waarachtig! 't is een eed,

Die uit ons harte spruit.

Zoo God mijn hulpe blijft En zegen mij wil schenken.

Dan bieden we uit den gaard U menig bloeiend kruid.

-

Vaartwel! Vaart allen wel!

Mijn lieve, broeders, zusters,

Al ga ik van uw zij

Mijn harte blijft u trouw,

Gij kunt wat u weervaar

Op mijn liefde reek'nen
Zoo als ik op Uw liefde En op Uw vriendschap bouw.
Ook zij, zegt U, Vaartwel!
Die aan mijn zij zal leven Als dierbaar echtvriendin
En vraagt U allen saam,
Om haar ook op den duur
Die liefde nog te schenken
Niet enkel als vriendin, Als zuster, door mijn naam.
Vaartwel! Vaart allen wel!
O! Ouders, magen, vrienden Gods gunste zij uw deel,
Gods geest uw geest op aard', Zoo wordt de beë verhoord
Van hen, die dankend juichen:
Lof God! Uw Vadergunst, Heeft hen tot nu gespaard.
Vaartwel! Vaart allen wél!
Wij gaan voor kort slechts scheiden.
Wij zien zoo God het wil Ons allen dikwijls weer.
En dan .. als de Engel Gods, De ziele ons af komt eischen
Dan. Scheiden wij voor 't laatst
Dáárboven: - nimmermeer.

-

Mijn Afscheidslied

uitgesproken op de Bonds partij

in de Posthoorn te Pde

den 18de Mei 1852.

Long ik aan t vorig maël,
Dit de overloed mijns harten
Aan ouders, maag, en vriend
Een lied van dankbaarheid
Thans moet ik. dofen traag,
En' andren toon doen klinken
D'n afscheidsgraet aan U.
Die vreugde ons hebbt bereid.

"Vaartmel. dat is de toon
Al scheiden ons geen zeeën,
Vaartmel!" dat is het lied.
Al blyft ons harte slaan,
Vaartmel!" dat is de bee,

Al zien we ons dikwyls neder;
Wij roepen lijd: "vaart wel!"
Daar we op den scheidsweg staan.
Wie vlier kend het niet,
Dat naar gevoel van scheiden?
Zelfs als gij henensnelt
Waar 't oord, waar vreugde 't vacht;
't Is schoon als dan een traan,
Het minnend' oog doet scheemren,
't Is slechts, de koude mensch,
Die bij het scheiden. - lacht. -

Wij ouders! ja, God lof!
Wij hebben reën te lagchen,
Wij juichen in 't verschiets
En roemen in 't verleên,
Doch nu, is 't hart geroerd,

Daar vrij U toe gaan roepen:
'Vaartmel!' Vaart allen wel;
O! God verhoor de bee.
Vaartmel! dan Ouders, ach!
Nu 't uur al dra zal wesen,
Dat 't onderlyke dak,
Ons 't huis, niet meer zal zyn.
Noo voelen vrij eerst recht,
Wat heil ons elders beidde,
Dat scheiden moey'lyk is.
Ja bitter harte pijn.
Uit liefde, hot uw kroost,
Hebt gy zoo vaak geofferd.
Uw nachten, rust en goed,
Gezondheid, wat niet meer.
Vrij bidden voor die liefde
Bij 't scheiden van den Hemel:

Geef aan de dierbaren: Vleë,
En rukt na zorgen Heer!

Denkt veel, denkt veel aan ons,

Wij blijven U berminnen

Waarschtig! 't is een eed,

Die uit ons harte spruit.

Zoo God mijn hulpe blijft

En Zegen mij wil schenken

Dan bieden we uit den gaard

U menig bloeiend kruit

Vaartwel! Vaart allen wel!

Mijn lieve, broeders, zusters,

Ik ga ik van U af zij

Mijn harte blijft U trouw,

Gij kunt wat U meerraar

Op mijne liefde reeknen

Zool als ik op Ure liefde

En op Ure vriendschap bouw.

Wet zij, zegt U. Vaartmel!
Die aan mijn zijde zullen
Als dierbare echtvriendin
En vraagt U allen saam,
Om haar ook op den duur
Die liefde nog te schenken
Niet enkel als vriendin,
Als Zuster, door mijn naam.
Vaartmel! Vaart allen wel!
O! Vaders, magen, vrienden
Gods gunste zij uw deel,
Gods geest uw geest op aard,
Zoo wordt de bee verhoord
Van hen, die dankend juichen:
Lof God! Uw Vadergunst,
Scheft hen tot nu gespaard.
Vaartmel! Vaart allen wel!
Wij gaan voor kort slechts scheiden,

Wij zien zoo God het wil
Ons allen dikwijls meer.
En dan — als de Engel Gods,
De ziele ons af komt eischen
Dan scheiden wij voor 't laatst
Daarboven — nummermeer.

Bijlage:

De posthoorn Ede:

Op 13 januari 1941 brandde het in Ede welbekende logement 'De Posthoorn' tot de grond toe af. Deze herberg was in 1761 gebouwd door de toenmalige scholtis (schout) van het ambt Ede, Derk van der Hart. Oorspronkelijk bezat de familie Van der Hart een andere herberg, die ook Posthoorn werd genoemd. Wanneer deze was gebouwd is niet duidelijk, zeker is wel dat de oude herberg nog enkele tientallen jaren is blijven staan, tot deze werd afgebroken om plaats te maken voor het huis van dokter Weyer.

Gemeentehuis

De vanaf 1795 (Bataafse Republiek) optredende gemeentebesturen hebben ook in dit lokaal vergaderd. Na 1851 vergaderden de toen gekozen raadsleden ook nog in De Posthoorn. In 1854 werden twee lokalen in gebruik genomen in een woning schuin tegenover De Posthoorn. In 1864 kon na een verbouwing hier het eerste 'echte' gemeentehuis van Ede in gebruik worden genomen;

evenals De Posthoorn mooi in het toenmalige centrum van Ede aan de Grotestraat, die na een naamsverandering nu Notaris Fischerstraat heet.

Heropening

In de jaren '30 van de vorige eeuw daalde het aanzien van dit oude en eens plaatselijk belangrijke logement af tot het niveau van een boerenherberg. In 1935 ging De Posthoorn over in andere handen en de nieuwe eigenaar H. van de Heuvel knapte het logement en het erf fraai op. Ook werden er enkele vernieuwingen tot stand gebracht. Op zaterdagavond 10 augustus 1935 vond de heropening van de Posthoorn onder grote belangstelling plaats.

Brand

Op 13 januari 1941 wordt het dorp opgeschrikt door de brandklok. Spuitgasten en publiek stroomden toe toen duidelijk werd dat De Posthoorn in brand stond. Helaas kon de brandweer weinig uitrichten, omdat de waterputten bevroren bleken te zijn. Intussen greep het vuur, dat op de bovenverdieping was ontstaan, razendsnel om zich heen. Nadat het vuur de gelagkamer en ook de Ambtskamer had bereikt was er geen houden meer aan. Toen eindelijk een eerste bescheiden waterstraal uit de brandweerslangen kwam was het te laat. Anderhalf uur na het eerste alarmsignaal was De Posthoorn veranderd in een rokende puinhoop.

De Posthoorn werd niet meer herbouwd; vele jaren later werden er op die plaats woonflats gebouwd.

Laatst bijgewerkt: 9 januari 2019

www.jacobcremer.nl